

Матері

Володимир Підпалий

Я твій портрет фіалками вберу –
ти ж так любила голубі фіалки.
Мене ти вчила правді і добру,
мене до праці ти привчала змалку...

Я доторкнуся до твого чола,
на ньому зморшки – й ті такі ласкаві...
Ти все дала й нічого не взяла:
ні крихти хліба, ні спасибі навіть...

Все те, що мав, і те, що в мене є,
що від людей, що від землі святої,
що радістю в рядках моїх встає,
передано в моє життя тобою...

Дочку, можливо, матиму... Хто зна,
про що в гаю зозуля накувала...
О, як я хочу, мамо, щоб вона
твоє велике, щедre серце мала!..

1958